

«A punt». Anàlisi del relat televisiu de TV3 sobre la mobilització ciutadana de la Diada Nacional de Catalunya del 2016

*“Ready”. Analysis of the television discourse of TV3
about the mass mobilization during the National Day
of Catalonia in 2016*

Gemma Palà Navarro¹

Professora ajudant i investigadora del Departament de Comunicació
de la Universitat Pompeu Fabra (UPF), Barcelona.
gemma.pala@upf.edu

«A punt». Anàlisi del relat televisiu de TV3 sobre la mobilització ciutadana de la Diada Nacional de Catalunya del 2016

“Ready”. Analysis of the television discourse of TV3 about the mass mobilization during the National Day of Catalonia in 2016

RESUM:

L'estudi analitza la cobertura que els informatius del canal televisiu TV3 van fer sobre la manifestació de l'11 de setembre de 2016 amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya. Des del 2012, aquesta és la cinquena manifestació que hi ha hagut a favor de la independència de Catalunya i la primera just després de les eleccions catalanes del 27 de setembre de 2015. L'interès d'aquesta anàlisi rau en el fet que els mitjans de comunicació catalans poden tenir influència a l'hora de construir el relat del procés sobiranista i, en conseqüència, en l'opinió pública. A partir de l'anàlisi quantitativa de contingut i l'anàlisi d'enquadraments (*frames*) genèrics és possible determinar que els informatius de TV3 van emfatitzar l'interès humà del conflicte, van assenyalar-ne uns responsables i van ressaltar les desavinences polítiques.

PARAULES CLAU:

procés sobiranista, Diada Nacional de Catalunya, manifestació independentista, TV3, enquadraments genèrics, cobertura periodística.

“Ready”. Analysis of the television discourse of TV3 about the mass mobilization during the National Day of Catalonia in 2016

«A punt». Anàlisi del relat televisiu de TV3 sobre la mobilització ciutadana de la Diada Nacional de Catalunya del 2016

ABSTRACT:

The study analyzes the coverage that the Catalan television channel TV3 gave of the demonstration on 11 September 2016 in connection with the National Day of Catalonia. From 2012, this was the fifth demonstration to be held in demand of the independence of Catalonia and the first one after the Catalan regional election on 27 September 2015. The interest of this study is that Catalan media can have an influence on the discourse about the independence movement and, in consequence, on the public opinion. On the basis of the quantitative content analysis and generic frames analysis, it is possible to determine that TV3 news broadcasts highlighted the human interest of the conflict, attributed responsibility to certain persons and emphasized political disagreements.

KEYWORDS:

Catalan independence movement, National Day of Catalonia, independence demonstration, TV3, generic frames, journalistic discourse.

1. Introducció

Els episodis que s'han anat produint al llarg de l'anomenat *procés independentista de Catalunya* són molts, i alguns ja han estat analitzats des de l'àmbit de les ciències polítiques, econòmiques i socials (Alonso-Muñoz, 2014; Barbieri, 2012; Cramer, 2015; Gili, 2014; O'Donnell i Castelló, 2011; Serra, 2012). L'interès per aquest objecte d'estudi rau en el factor de l'actualitat, però també perquè és un fenomen sense aparent data de caducitat que, a més, ha anat creixent en pocs anys.² Durant aquest període de temps s'han dut a terme accions des de l'esfera política però també social, de manera que les manifestacions independentistes han estat les més significatives en aquest últim àmbit esmentat. És per això que s'empra com a estudi de cas una d'aquestes manifestacions: la de l'11 de setembre de 2016.

Aquest esdeveniment, i extensivament el procés sobiranista de Catalunya, és tema d'actualitat i portada de diversos mitjans de comunicació catalans, però també espanyols (Sánchez, 2014; Xambó, Perales-García i Xicoy, 2014). El rol que tenen a l'hora de configurar l'opinió pública i de contribuir a la construcció d'imaginari col·lectiu és fonamental. Ja no només per a aquells ciutadans que viuen en primera persona el procés, sigui per proximitat geogràfica o per compartir ideals, sinó també per als que en tenen desconeixement o els que són contraris a la independència. Els imaginari formen part de la realitat social, i són les institucions de dominació les quines legitimen, critiquen, reforcen o debiliten un discurs (Segura, 2013), i encara més en el cas dels conflictes polítics i riscos socials (Castelló, 2015).

La majoria dels estudis coincideixen a datar l'inici del procés el 2010, any en què el Tribunal Constitucional publica la sentència de l'esborrany del nou Estatut de Catalunya amb modificacions substancials (Cramer, 2015). Aquesta proposta d'Estatut havia estat validada pel Parlament de Catalunya cinc anys abans i, el 2006, s'aprova mitjançant un referèndum (Xambó, Perales-García i Xicoy, 2014). Les «retallades» a l'Estatut incentiven una manifestació ciutadana el 10 de juliol del 2010 (Serra, 2012: 535). Aquesta manifestació mostra el descontentament de part de la població catalana, que ja s'havia anat coent anteriorment (Cramer, 2015), i marca un punt d'inflexió politicosocial que precipita els esdeveniments polítics i socials (Xambó, Perales-García i Xicoy, 2014).

A partir d'aquest moment tenen lloc diverses mobilitzacions ciutadanes que demanen el dret a decidir o, directament, reivindiquen la independència. Aquestes manifestacions «han tingut implicacions directes en l'esdevenir polític de les relacions entre Catalunya i Espanya, i han generat un elevat impacte en els mitjans de comunicació i l'opinió pública d'aquests dos territoris» (Gili, 2014: 96). La manifestació del 2012 es considera la més transcendental, ja que és de les més multitudinàries que s'han fet mai, tant a Catalunya i a Espanya com a la resta d'Europa (Alonso-Muñoz, 2014). L'any 2013 se celebra l'anomenada *Via Catalana* o *cadena humana*; la manifestació en forma de V, el 2014, i la Via Lliure a la República Ca-

talana a la Meridiana de Barcelona, el 2015 (Pont, 2016). Totes les concentracions tenen un abast de més d'un milió de participants i constitueixen una reivindicació representativa (Albareda i Guiu, 2016).

La manifestació del 2016 es tracta d'una mobilització descentralitzada que es reparteix en cinc ciutats del territori i que duu com a lema «A punt». Aquest lema vol expressar que l'independentisme ha arribat «al punt de trobada i està a punt per culminar la república» (*NacióDigital*, 2016). Cada ciutat representa un eix bàsic d'una suposada República Catalana: solidaritat i diversitat a Salt, cultura a Berga, progrés a Tarragona, equilibri territorial a Lleida i llibertat a Barcelona. Aquesta trobada és objecte d'estudi de la present anàlisi perquè és la primera després de les eleccions parlamentàries del 27 de setembre de 2015, les quals donen com a resultat una coalició de govern favorable a la independència, amb setanta-dos escons entre Junts pel Sí (JxSí) i la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent (CUP-CC).³ Des del Govern català es parla d'una manifestació «diferent» pel fet que, després de les eleccions, el procés sobiranista entra en una nova etapa. Es pretén «eixamplar la base social a favor de la independència» (*Ara*, 2016).

Tenint en compte que des del 2010 hi ha hagut manifestacions multitudinàries, aquestes deixen de ser una novetat i passen a normalitzar-se sota l'aixopluc d'un govern proindependentista i, sobretot, d'Òmnium Cultural i de l'Assemblea Nacional Catalana, entitats que organitzen les mobilitzacions. Però com s'explica això des dels mitjans de comunicació d'àmbit català? Tal com conclouen diversos estudis (Albareda i Guiu, 2016; Alonso-Muñoz, 2014; Cramerí, 2015; Gili, 2014; Xambó, Perales-García i Xicoy, 2014), el discurs que se'n deriva pot influir a l'hora de construir el relat independentista, i d'aquí sorgeix la necessitat d'abordar-lo. I encara més: com es cobreix aquesta manifestació des d'una televisió pública com TV3, un canal fonamental en la creació de la identitat catalana? (Cardús, 2008; Gifreu, 2009; Marín, 2012).

Per poder respondre aquestes preguntes s'ha escollit l'anàlisi de contingut, i més específicament de l'enquadrament (*framing*), com el mètode de treball que ha de permetre identificar el discurs que va fer TV3 sobre la manifestació. Concretament, s'analitzen els programes informatius de referència de la televisió catalana, els *Telenotícies*, que es van emetre durant els dies previs i posteriors a l'11-S. A part de l'interès que pugui generar l'anàlisi del discurs periodístic sobre el procés sobiranista, s'hi suma el fet que no s'acostuma a fer des de la perspectiva catalana. En altres paraules, la majoria dels estudis que analitzen la cobertura de les manifestacions ho fan segons mitjans de comunicació espanyols, però no catalans. A més, les seves mostres inclouen diaris i no canals televisius (Alonso-Muñoz, 2014; Castelló i Capdevila, 2013; Cortiñas i Pont, 2009; Gili, 2014; Xambó, Perales-García i Xicoy, 2014).

Com que en aquest estudi s'analitza un mitjà de titularitat pública i català, és important tenir en compte el Consell Audiovisual de Catalunya (CAC) com a entitat que regula el sector audiovisual de Catalunya. En aquesta línia, cal destacar els infor-

mes de pluralisme informatiu que elabora de forma mensual. Aquests estudis responen a una resolució de llei del Parlament de Catalunya, la Llei 2/2000 (CAC, 2001), que insta l'entitat a mesurar el grau de pluralisme en les informacions emeses pel conjunt dels operadors audiovisuals de Catalunya: el CAC ha d'«emetre un informe previ pel que fa als projectes i les disposicions de caràcter general relatius al sector audiovisual i les seves eventuais modificacions, i també elaborar informes i dictàmens a iniciativa pròpia o a instància del Parlament o del Govern» (CAC, 2001: 3).

Per tant, no des de l'àmbit acadèmic, però sí des d'una entitat reguladora del sector audiovisual, ja hi ha estudis que observen els valors que es transmeten des dels mitjans de comunicació i que tenen molt a veure amb el discurs periodístic. Els informes mensuals del CAC es fixen en la freqüència en què apareixen les diverses forces polítiques, la presència que té el territori, la religió, la varietat ètnica, etc. Un altre element d'anàlisi és el pluralisme ideològic, és a dir, quines idees o valors es transmeten en aquests informatius diaris. Amb tot, es considera que l'estudi que es presenta a continuació complementa recerques com les que s'han citat anteriorment i que tenen un denominador comú: estudien aspectes de la cobertura periodística de mitjans de comunicació catalans.

2. Marc teòric

2.1. El discurs periodístic i l'ús d'enquadraments

L'estudi de la cobertura mediàtica de TV3 entorn de la manifestació de l'11-S es realitza a partir de l'anàlisi de l'enquadrament. L'elecció d'aquest mètode d'anàlisi té a veure amb els postulats que defensa la mateixa teoria de l'enquadrament, que ajuda a explicar els fenòmens d'opinió pública. Es tracta d'una teoria que ha pres força els últims anys (De Vreese, 2005; Sábada, 2001), però és als anys noranta quan, gràcies a la proposta integradora d'Entman (1993), s'inclou la teoria en l'estudi dels mitjans de comunicació i provoca un increment exponencial de l'interès per aquesta teoria (Vliegthart i Zoonen, 2011). Entman defineix el «framing» com l'acte de «seleccionar certs aspectes de la realitat percebuda i fer-los més destacables en un text comunicatiu; d'aquesta manera es promou una particular definició del problema, una interpretació de la causa, una avaluació moral, i/o una recomanació i tractament» (Entman, 1993: 52).

Des de la perspectiva del construccionisme social que defensa Van Gorp (2007), l'enquadrament s'entén com un procés d'interacció social en què l'audiència té un paper actiu a l'hora d'interpretar i construir significats. Això ressalta la rellevància del rol dels periodistes quan representen la realitat, tant pel discurs que emeten, com per la manera en què la seva audiència l'interpreta. Saber quins són aquests enquadraments i quina relació s'estableix entre el procés d'emissió i de recepció és, doncs, una tasca d'anàlisi a la qual cada vegada s'afegeixen més investigadors.

De fet, a mesura que la teoria de l'enquadrament s'ha anat popularitzant en l'àmbit de les ciències socials, també han anat augmentant les recerques que utilitzen aquesta anàlisi com a mètode de treball. És per això que existeixen diverses propostes de tipologia d'anàlisi de l'enquadrament. A continuació s'expliquen algunes de les recerques que en desenvolupen diferents tipus en l'estudi de discursos de mitjans de comunicació i que, per tant, són properes a l'objecte d'estudi d'aquest treball (Gamson i Modigliani, 1989; Just, 2009). D'altres es mencionen perquè empen categories d'enquadraments similars (Kaiser i Kleinen-von Königsłow, 2017; Semetko i Valkenburg, 2000; Wessler i Adolphsen, 2008).

Els pioners a utilitzar l'enquadrament com a mètode d'estudi són Gamson i Modigliani (1989), que analitzen el missatge periodístic que es desprèn de diferents mitjans de comunicació sobre el poder nuclear i la interpretació que en fa l'audiència. Per fer-ho, escullen una mostra amb els esdeveniments més controvertits i els que acaparen més atenció mediàtica. En una primera fase analitzen el discurs dels mitjans i, després, identifiquen el suport que dona la ciutadania nord-americana al poder nuclear. En aquesta segona fase, Gamson i Modigliani distingeixen tres categories d'enquadraments, segons si s'hi opina a favor, en contra o es té una opinió ambivalent. Això serveix als autors per veure que hi ha correspondències entre les posicions que adopta l'audiència i els esquemes que es desprenen del text mediàtic que han consumit.

Una altra recerca que analitza els enquadraments dels textos periodístics és la de Just (2009). En aquest cas, l'autora estudia la manera com diferents mitjans representen la Unió Europea i si aquesta representació ajuda que la població s'identifiqui amb Europa. El seu punt de partida és que els mitjans contribueixen en la construcció de significats. La seva anàlisi, però, no es limita a l'enquadrament perquè considera que hi ha altres factors que condicionen el missatge periodístic: ho combina fent una lectura teòrica i discursiva per saber com s'expressen els significats. Just hi identifica, concretament, sis enquadraments dominants a través de la repetició de certes característiques lingüístiques i que són específics del seu tema: convenció, futur, nom dels països europeus, constitució, ciutadans i debat (Just, 2009: 251). Aquests enquadraments li permeten traçar el discurs que fan els mitjans al voltant de la Unió Europea.

Wessler i Adolphsen (2008) analitzen el discurs que els principals canals de televisió àrabs fan sobre el món occidental. De la mateixa manera que Just (2009), identifiquen els enquadraments dominants i, a més, el que anomenen *contracorrents*. Ho fan tot localitzant els temes que els semblen més rellevants i en mesuren la freqüència d'aparició. És a dir, en una primera fase opten per una anàlisi quantitativa per saber quins tòpics tenen més presència i, a partir d'aquí, apliquen l'anàlisi qualitativa de l'enquadrament.

Un altre exemple d'enquadrament com a mètode de treball per a la identificació de discursos mediàtics és el de Kaiser i Kleinen-von Königsłow (2017). Utilitzen l'anàlisi de contingut per examinar quin discurs fan els mitjans de comunicació

sobre la crisi econòmica iniciada el 2008. Aquest estudi consisteix a identificar els principals arguments que apareixen en els diaris i, un cop fet això, a categoritzar-los com a elements d'enquadrament. Per aconseguir-ho, segueixen la proposta d'Entman (1993), que té en compte que es promou una definició del problema, una interpretació de les seves causes, una avaluació moral i una recomanació o tractament. A través de la lectura dels diaris, Kaiser i Kleinen-von Königsłow identifiquen quins arguments s'utilitzen i de quina manera, i presten una atenció especial a les causes del problema i a les solucions que s'hi donen. Quantifiquen el nombre de vegades que surt cada enquadrament i en calculen el percentatge, cosa que els permet eliminar els menys repetitius i poder afirmar empíricament els més rellevants.

Finalment, Semetko i Valkenburg (2000) proposen una categoria d'anàlisi d'enquadraments genèrics, que és la que s'utilitza en aquest treball. Aquests enquadraments genèrics poden ser identificats segons diferents temes, alguns durant el pas del temps i en contextos culturals diferents (De Vreese, 2005). Concretament, Semetko i Valkenburg defineixen cinc enquadraments genèrics que poden ser extrapolats i comparats amb altres anàlisis: interès humà, conflicte, moralitat, atribució de responsabilitat i conseqüències econòmiques. L'explicació d'aquesta tipologia està desenvolupada en l'apartat metodològic.

2.2. L'interès acadèmic en el procés català

El conflicte social i polític de Catalunya ha suscitat l'interès del món acadèmic, sobretot des de l'àmbit local, però també d'investigadors internacionals. És el cas d'O'Donnell i Castelló (2011), que analitzen el tractament que van fer les televisions públiques, TV3 i Televisió Espanyola (TVE), sobre els principals successos del procés sobiranista. A partir d'aquesta anàlisi comparativa, conclouen que el discurs periodístic que hi predomina és el de ressaltar discrepàncies entre les dues parts del conflicte, en què el protagonisme se l'emporten els partits polítics i no els ciutadans afectats. Castelló (2015) estudia la representació mediàtica del cas concret de la manifestació de l'11 de setembre de 2012 a través de les televisions públiques de les comunitats autònomes d'Espanya. La comparativa mostra que les televisions ofereixen interpretacions contràries del rol que té la ciutadania catalana en el conflicte i l'exclouen de l'esfera pública. De fet, Castelló considera que es tendeix a ignorar el context social, polític i econòmic que hi ha darrere del moviment secessionista.

Un altre exemple d'estudi de la cobertura de les manifestacions, concretament la del 2012, és el de Xambó, Perales-García i Xicoy (2014). Volen definir la línia editorial dels diaris en relació amb els arguments que s'utilitzen en el discurs periodístic. Els diaris catalans es mostren favorables a la independència i donen suport a la demanda de vot de la ciutadania. En canvi, els diaris editats fora de Catalunya es posicionen, sobretot, en contra del dret a l'autodeterminació amb arguments de legalitat. Un altre autor, Gili (2014), analitza la manifestació del 2013: ho fa a partir

de l'anàlisi de l'enquadrament i d'estructures semionarratives i fixant-se en els diaris editats a Barcelona i a Madrid. Els resultats mostren que els diaris editats a Catalunya legitimen el procés sobiranista, mentre que passa justament el contrari amb els de Madrid. Aquests primers apel·len a l'interès humà, però els segons atorguen pràcticament tot el protagonisme a Artur Mas i no parlen dels factors econòmics de la reivindicació sobiranista.

Alonso-Muñoz (2014) identifica l'evolució que han tingut diferents diaris catalans i espanyols en l'enfocament periodístic dels actors protagonistes del procés independentista, del procés en si i de la presentació de les dues parts del conflicte. Els seus resultats corroboren el que ja apunten els estudis citats anteriorment: els diaris catalans mostren una visió positiva del procés i se centren en qüestions com una millora econòmica o de qualitat de vida dels catalans; els diaris espanyols consideren la independència com un fet negatiu i, a més, qualifiquen la figura d'Artur Mas de màrtir.

Finalment, Crameri (2015) estudia el discurs mediàtic d'un documental televisiu que es va emetre el 2007, força abans de l'apogeu del procés sobiranista, i que duia com a títol *Ciudadanos de segunda*. L'autor afirma que és un exemple de com certs mitjans de comunicació espanyols de dretes, en complicitat amb les institucions espanyoles, contribueixen a reforçar actituds negatives cap a la cultura catalana, sobretot pel que fa a la llengua catalana, i donen suport a estereotips propis de posicions nacionalistes. Amb tot, Crameri fa una reflexió sobre els efectes que poden provocar aquests tipus de continguts periodístics sobre part de la població de fora de Catalunya que no coneix el conflicte de primera mà.

3. Metodologia

Com s'ha anat dient, a través d'aquesta anàlisi es vol conèixer la cobertura que va fer TV3 sobre la manifestació de l'11-S el 2016. Per fer-ho, es plantegen dos objectius. El primer és identificar la rellevància informativa que dona el canal català a la mobilització ciutadana i el segon és reconèixer quin relat es desprèn de la cobertura periodística que en fa TV3. La consecució d'aquests objectius es porta a cap mitjançant l'anàlisi quantitativa de contingut i també l'anàlisi de l'enquadrament.

A l'hora d'escollir la mostra, s'ha optat pel programa informatiu de referència de TV3: el *Telenotícies* o TN. El motiu de la tria respon als elevats nivells d'audiència que registra en l'actualitat i al fet que és l'informatiu més consumit en matèria política a Catalunya (CEO, 2017: 26), però també per la trajectòria de lideratge que acumula en els últims anys (Besalú, 2015: 161-162). Si bé aquests informatius disposen d'una edició diürna i una altra de nocturna, el *Telenotícies migdia* i el *Telenotícies vespre*, respectivament, s'analitzen només els nocturns, en tant que els continguts són pràcticament els mateixos i s'evita així una mostra duplicada.

En un primer moment es volia fer l'anàlisi de tota una setmana sencera, és a dir, dels tres dies previs a l'esdeveniment, el mateix dia i els tres dies successius (un total de set *Telenotícies vespre*). Això correspon al període del 8 al 15 de setembre de 2016. No obstant, s'han hagut de suprimir de l'anàlisi els dies 8, 14 i 15 de setembre perquè no cobrien cap aspecte de la manifestació. Finalment, doncs, el període d'anàlisi és del 9 al 13 de setembre: els dos dies previs a la manifestació, els dos posteriors i el mateix 11-S. Això representa un total de cinc programes informatius d'una durada aproximada de quaranta-cinc minuts. Excepcionalment, el 13 de setembre s'ha hagut d'analitzar el *Telenotícies migdia* perquè la versió nocturna era reduïda, d'uns vint minuts de durada, amb motiu de l'emissió d'un partit de futbol.

Per tal de conèixer la rellevància informativa que TV3 dona a la manifestació de l'11 de setembre de 2016 es procedeix a fer un anàlisi quantitativa del contingut: es comptabilitza la durada de la peça informativa i la posició que ocupa dins el *Telenotícies vespre*. Això té a veure amb la teoria de l'establiment d'agenda de McCombs (2004), que defensa que la selecció que fan els periodistes d'aquelles notícies que consideren més importants és la que acaba apareixent en l'agenda pública. D'aquesta manera, el públic utilitza aquests temes destacats per decidir què és més important.

La consecució del segon objectiu, la identificació del relat de la cobertura periodística, es realitza a través de l'anàlisi de l'enquadrament. En aquest cas, per identificar els enquadraments s'empra la via deductiva. És a dir, es parteix d'una graella d'anàlisi en què consten aquests enquadraments i per cadascun es formulen diverses preguntes que faciliten detectar-los en el text (Semetko i Valkenburg, 2000: 100). Per determinar si existeix l'enquadrament en qüestió, només cal respondre afirmativament tres de les quatre preguntes que els autors proposen. A la taula 1 es mostren els enquadraments genèrics que s'utilitzen per a l'anàlisi present.

Enquadrament genèric	Definició de l'enquadrament
Interès humà	Es pren un punt de vista emotiu sobre algun tema tot personalitzant o dramatitzant la notícia.
Conflicte	S'emfatitza el conflicte entre individus, grups o institucions per tal de captar l'atenció de l'audiència.
Moralitat	Es donen prescripcions morals; en certa manera, es promoció una forma de com s'hauria d'actuar o comportar-se.
Atribució de responsabilitat	S'atribueix una responsabilitat de causa o solució a algun grup o individu amb relació al problema.
Conseqüències econòmiques	S'informa d'un problema relacionat amb qüestions econòmiques per la repercussió que pot tenir sobre un grup, una regió, un país, etc.

Taula 1. Classificació dels enquadraments genèrics

Font: Elaboració pròpia a partir de les definicions de Semetko i Valkenburg (2000).

Així doncs, a partir d'aquesta classificació i de les definicions respectives es procedeix a explicar els resultats obtinguts del discurs periodístic de TV3.

4. Resultats

El primer resultat que s'obté a escala quantitativa és en relació amb els minuts de cobertura que els *Telenotícies vespre* van donar a la manifestació de l'11-S del 2016 (taula 2). Com s'ha dit en l'apartat de metodologia, la intenció inicial era fer l'anàlisi de tota una setmana sencera, però s'han hagut de suprimir tres dies perquè no incloïen cap assumpte relacionat amb la manifestació. Aquest és un element que cal tenir en compte, ja que tan sols es parla de la manifestació durant els dos dies anteriors i els dos dies posteriors.

Els dies 14 i 15 de setembre apareixen temes vinculats al procés sobiranista, però no a la mobilització en si. Concretament, el dia 14 s'explica que s'està treballant per assignar més competències a l'Agència Tributària de Catalunya. El dia 15 es comunica que la Generalitat expressa públicament el seu suport a l'exconseller Francesc Homs, que està citat a declarar a Madrid davant el Tribunal Constitucional per haver participat en la consulta del 9 de novembre de 2014. Les dues peces mencionades no superen els dos minuts de durada.

Segons el recompte de minuts dedicats a la cobertura de la manifestació, l'11 de setembre és la data en què el *Telenotícies* de TV3 destina més minuts, una mica més de vint-i-cinc. Això suposa pràcticament la meitat del temps de l'informatiu (49,08 %). El dia previ a la mobilització, el 10 de setembre, és el segon *Telenotícies vespre* amb més cobertura (6,17 minuts), que suposa un percentatge menor respecte a l'11 de setembre (14,68 %). L'endemà de la manifestació, el 12 de setembre, és el tercer informatiu amb més presència de la manifestació, amb un total de 4,58 minuts i un percentatge del 10,91 %. Els dos dies restants en parlen prop de tres minuts, un temps que no supera el 6 % de la duració total de l'informatiu català.

Observant les dades de la taula 2 i el gràfic 1, el temps dedicat a la manifestació per part dels cinc informatius analitzats, des del 9 de setembre fins al 13 de setembre de 2016, és de quaranta-dos minuts. Els cinc informatius ocupen 3,3 hores. Per tant, el percentatge resultant és del 17 %. Aquesta dada s'ha volgut posar en relació amb altres anys, per tal de fer-ne una comparació i poder arribar a una conclusió. És per això que s'han decidit comptabilitzar, també, els minuts que el *Telenotícies vespre* ha dedicat a les manifestacions d'anys anteriors: 2013, 2014 i 2015.

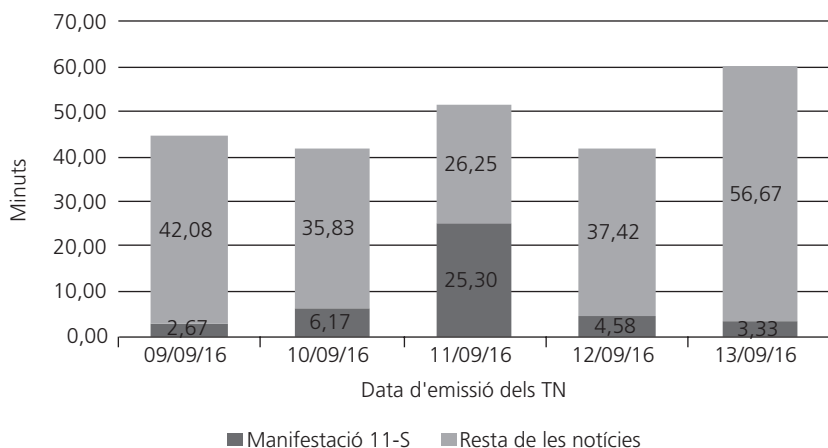
Així doncs, de cada any s'ha estudiat l'espai que ocupaven les notícies vinculades a la manifestació de l'11 de setembre. Tal com s'ha fet per a la manifestació del 2016, el període temporal de la mostra de cada any inclou cinc dies: des del dia 9 fins al 13. En el cas de la cobertura del 2015, ha estat difícil destriar unitats perio-

«A PUNT». ANÀLISI DEL RELAT TELEVISIU DE TV3 SOBRE LA MOBILITZACIÓ CIUTADANA

Dia d'emissió	09/09/16		10/09/16		11/09/16		12/09/16		13/09/16	
	Min	%	Min	%	Min	%	Min	%	Min	%
Cobertura de la manifestació	2,67	5,96	6,17	14,68	25,30	49,08	4,58	10,91	3,33	5,56
Resta de la cobertura	42,08	94,04	35,83	85,32	26,25	50,92	37,42	89,09	56,67	94,44
Total (en minuts i percentatge)	44,75	100	42,00	100	51,55	100	42,00	100	60,00	100

Taula 2. Minuts de cobertura de la manifestació de l'11-S del 2016 per part del *Telenotícies vespre* de TV3 (del 9 al 13 de setembre)

Font: Elaboració pròpia.

Gràfic 1. Minuts de cobertura de la manifestació de l'11-S del 2016 per part del *Telenotícies vespre* de TV3 (del 9 al 13 de setembre)

Font: Elaboració pròpia.

dístiques que parlessin exclusivament de la manifestació. Això es deu al fet que la Diada va coincidir amb el període de campanya electoral de les eleccions al Parlament de Catalunya del 27 de setembre. Per aquesta raó, no s'ha tingut en compte el bloc de notícies electoral, però sí les notícies que parlaven de la Diada, encara que fos indirectament; per exemple, declaracions de polítics sobre un altre tema que aprofiten per fer referència a la mobilització ciutadana.

Fet aquest aclariment i d'acord amb els resultats de la taula 3, es conclou que el percentatge de cobertura de la manifestació dels *Telenotícies vespre* del 2016 és el més baix en comparació amb els tres anys anteriors. De fet, a mesura que avancen els anys disminueix el percentatge dedicat a la cobertura de la manifestació de l'11 de setembre. D'aquesta manera, el 2013 és l'any al qual es destinen més

	Dia	9		10		11		12		13		TOTAL TN	
	d'emissió	setembre		setembre		setembre		setembre		setembre		Min	%
	Any	Min	%	Min	%	Min	%	Min	%	Min	%	Min	%
	d'emissió											Min	%
												cob.	
Cobertura de la manifestació	2013	7,83	18,39	10,17	24,64	44,83	80,05	11,25	21,36	5,83	13,12	79,91	33,73
	2014	3,23	7,23	7,67	15,23	39,51	75,53	8,75	19,24	4,75	10,83	63,91	27,00
	2015	11,25	24,24	9,00	22,83	24,67	55,71	1,08	2,48	0,00	0,00	46,00	26,45
	2016	2,67	5,96	6,17	14,68	25,30	49,08	4,58	10,91	3,33	5,56	42,05	17,50

Taula 3. Minuts de cobertura de la manifestació de l'11-S (2013-2016) per part del *Telenotícies vespre* de TV3

Font: Elaboració pròpia.

minuts (33,73%), seguit del 2014 (27,00%), del 2015 (26,45%) i, finalment, del 2016 (17,50%). Tenint en compte aquestes xifres, la cobertura dels *Telenotícies vespre* del 2016 sobre l'11-S és pràcticament la meitat que la del 2013.

Tornant a l'anàlisi de l'any 2016 sobre l'11-S i amb relació a la posició en què apareix la notícia de la manifestació als *Telenotícies vespre*, cal dir que ho fa en primer lloc els dies 10, 11 i 12 de setembre. Contràriament, el dia 9 surt en segona posició i el dia 13, molt més endarrerida, en quart lloc. De fet, aquest dia no apareix ni com a titular al sumari inicial de notícies. El destapament dels casos de corrupció de la Junta d'Andalusia vinculada al Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE) i del cas Imelsa del Partit Popular (PP) de València⁴ fan que l'informatiu català atorgui a aquests assumptes la màxima actualitat i prioritat periodística.

Fent referència ja al contingut dels informatius, s'ha desenvolupat l'anàlisi dels enquadraments genèrics segons la classificació de Semetko i Valkenburg (2000), explicada en l'anterior apartat de metodologia. En primer lloc, s'observen diferències entre els enquadraments que dominen segons el període en qüestió, és a dir, segons si es tracta dels dies previs, posteriors o el mateix dia. Durant els dies anteriors a la manifestació preval l'enquadrament d'atribució de responsabilitat; el dia de la manifestació, el d'interès humà, i els dies successius, l'enquadrament de conflicte. Això no vol dir que no apareguin altres enquadraments en el mateix informatiu, però en tot cas no són dominants.

La cobertura dels dies previs a la manifestació, els dies 9 i 10 de setembre, i d'una durada conjunta de gairebé nou minuts, es focalitza en el discurs del president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont. Se li assigna la responsabilitat d'alleugerir el problema i de tenir la capacitat per fer-ho. Es diu que «la intenció de fer-ho bé l'ha manifestat sempre Carles Puigdemont», fent referència a dur a terme accions polítiques per poder avançar en el procés sobiranista. Es mostra una part del discurs del president per remarcar que té la potestat de decidir si es convoca o no un referèndum: «Aquesta Diada Nacional és important [...] per encarar un curs polític en què caldrà prendre decisions que garanteixin que Cata-

lunya pugui escollir en llibertat el seu camí. I això ho farem des del Govern, des del Parlament, dialogant, pactant i votant».

L'atribució de responsabilitat queda associada de forma exclusiva al Govern català i personalitzada en la figura de Carles Puigdemont. Contràriament, es mencionen les entitats sobiranistes, Òmnium Cultural i l'Assemblea Nacional Catalana, en relació amb l'enquadrament de conflicte. Des d'aquestes entitats s'exigeix al president de la Generalitat que dugui a terme accions ara que té majoria parlamentària, i els presentadors de l'informatiu diuen textualment que «les entitats socials posen pressió al Govern perquè actui». Però el conflicte se subratlla especialment entre els actors del Govern català i del Govern espanyol. Puigdemont critica l'Estat, en tant que considera que desatén les necessitats de Catalunya i no compleix els seus compromisos. Per contra, no apareixen declaracions de representants polítics del Govern estatal o veus oposades a la independència de Catalunya.

El dia 11 de setembre, el *Telenotícies vespre* dedica la meitat del programa a tractar de la manifestació i ho fa majoritàriament a través de l'enquadrament d'interès humà. Exemplifica el suposat problema, la demanda del dret a decidir, per mitjà de les paraules dels manifestants. També conté informació visual que pot generar sentiments de simpatia o d'empatia: emfatitza com els individus estan afectats pel problema i utilitza adjectius personals que poden provocar sentiments d'indignació.

Durant aquest informatiu, els testimonis prenen protagonisme: hi ha vint-i-quatre declaracions de manifestants. Només d'introduir la notícia ja es dona veu a quatre persones, mentre que a cada connexió (Barcelona, Lleida, Berga, Tarragona i Salt) s'expressen quatre ciutadans més. En aquest sentit, es mostren cares visibles de la mobilització i són totes de caràcter optimista. Les paraules dels ciutadans tenen a veure amb els motius que els han dut a assistir a la mobilització: demanar al Govern català que tiri endavant el procés sobiranista i demostrar el suport ciutadà. Tots ells remarquen que no és el primer cop que assisteixen a una manifestació independentista, sinó que cada any ho fan i ho seguiran fent: «Si no ens escolten, l'any que ve tornarem a ser aquí. I el següent, també. I l'altre, també».

Això fa visible històries personals que poden generar sentiments de simpatia: per exemple, la d'un home d'edat avançada que es mostra perseverant en els seus ideals i que assegura que fa anys que defensa la independència i assisteix a les manifestacions, o bé la d'una dona estrangera de mitjana edat que expressa sentiments d'estima cap a Catalunya. A tot això, s'hi sumen les imatges que empra TV3: primers plans de manifestants de diferents edats (famílies, grups de joves, avis, etc.), que destaquen la pluralitat d'individus i faciliten l'empatia de l'espectador. Les imatges emeses pels helicòpters accentuen la idea de multitud, que paral·lelament es descriu textualment i s'opina que aquest assumpte no només és polític, sinó també social.

Durant la cobertura de la Diada Nacional també apareix, tot i que en menor freqüència, l'enquadrament d'atribució de responsabilitat. L'informatiu mostra les

reaccions dels representants polítics a la manifestació, en què un cop més Carles Puigdemont és el protagonista quan diu que des del Govern català «mantenim la nostra responsabilitat de fer possible allò que els ciutadans ens han encarregat [...]. El Govern té l'obligació de tirar endavant el mandat que va sortir de les urnes». Però no només s'assigna responsabilitat al Govern català per part dels ciutadans, sinó que el Govern català n'assigna al Govern estatal: «Puigdemont ha instat l'Estat espanyol a fer com el Regne Unit o el Canadà i acordar un referèndum».

En aquest cas, es mencionen solucions al problema tot proposant la convocatòria d'un referèndum. I ja no només des del Govern català, sinó també des de les diferents forces polítiques favorables al dret a decidir, com En Comú Podem (ECP), a través del testimoni d'Ada Colau, alcaldessa de Barcelona. També apareixen representants dels partits contraris a la independència, com ara el Partit Socialista de Catalunya (PSC), que proposa una reforma constitucional federal. No obstant, aquestes declaracions, de la mateixa manera que les de Ciutadans (C's) i el PP, sorgeixen al final de la peça periodística i de manera abreujada.

Finalment, encara en el mateix informatiu del dia de la manifestació, l'enquadrament de conflicte es manifesta a través de l'enfrontament entre el Govern autonòmic i el Govern estatal, i també entre partits catalans favorables i contraris a la independència. D'una banda, el Govern català aprofita les demandes dels manifestants per traspasar-les al Govern central i remarcar que no les estan satisfent o, directament, que les deneguen. D'altra banda, els partits contraris a la secessió de Catalunya, com el PP i C's, acusen el president de la Generalitat d'enfrontar les institucions de l'Estat, no respectar la democràcia i alimentar la confrontació.

Els dies posteriors a la manifestació, 12 i 13 de setembre, l'enquadrament que predomina és el de conflicte, a força distància del d'atribució de responsabilitat. Si en la manifestació de l'11 de setembre el focus recau en la societat, en els dies posteriors recau en la política. De fet, els informatius mostren les declaracions dels màxims representants polítics, a escala autonòmica i estatal, arran de la manifestació de la Diada. El mateix *Telenotícies vespre* obre el programa esmentant que el president del Govern espanyol «Mariano Rajoy ignora la manifestació de centenars de milers de persones», però que, en canvi, «Carles Puigdemont sí que ha aclarit que té un calendari al cap».

Per tant, es posa en relleu que hi ha dos bàndols en el conflicte i es reflecteix el desacord entre aquestes parts, que es trasllada a individus i a partits polítics. El Govern català proposa un referèndum pactat amb l'Estat o, si això no és possible, un referèndum unilateral o eleccions constituents. Des del Govern espanyol, la vicepresidenta, Soraya Sáenz de Santamaría, acusa Puigdemont d'«oportunista» per cedir a les demandes de la CUP i així aconseguir el seu suport, amb l'objectiu d'evitar una moció de censura per part del Parlament de Catalunya.

D'aquesta manera, la proposta de Semetko i Valkenburg (2000), en què es diu que existeixen uns perdedors i uns guanyadors, es pot fer extensible en aquest cas. Carles Puigdemont esdevé un triomfador perquè la manifestació sobiranista

va ser un èxit, en paraules del *Telenotícies vespre* i segons les dades de participació que mencionen, i té la potestat de dur a terme accions polítiques. En canvi, Mariano Rajoy, davant les demandes secessionistes, no ofereix diàleg, és incapaç de satisfer part de la població catalana. Aquest relat, al seu torn, està associat a l'enquadrament d'atribució de responsabilitat perquè són les persones amb poder de decisió.

La confrontació també sorgeix entre els partits polítics partidaris del dret a decidir o independentistes. Les discrepàncies rauen en les propostes de resolució del conflicte, fet que ja apareixia en l'informatiu de l'11-S: la CUP defensa la desobediència civil i Catalunya Sí que es Pot (CSQP) vol un referèndum pactat. Al final d'aquesta notícia, s'emfatitza el conflicte a través de dos successos vinculats a la manifestació. En el primer s'explica que el Tribunal Constitucional pot sancionar la presidenta del Parlament, Carme Forcadell. En el segon s'explica que la Fiscalia de l'Audiència Nacional investiga la crema de fotos del rei d'Espanya per part d'assistents a la manifestació de la Diada. De nou, es mostra la tensió i el xoc d'interessos entre institucions catalanes i espanyoles.

Després d'analitzar els enquadraments genèrics, es volen reflectir algunes observacions que es deriven del visionament dels informatius i de l'anàlisi qualitativa de contingut. Durant el *Telenotícies vespre* de l'11 de setembre s'incideix en la idea que la mobilització ciutadana ha estat un èxit per l'elevada participació. Des de l'inici i fins al final del bloc informatiu es mencionen les xifres d'assistència, si bé segons les dues fonts oficials: els organitzadors i la policia municipal. La primera font anomenada tendeix a donar un nombre de manifestants més elevat, mentre que la segona atorga xifres més baixes.

Sigui com sigui, aquestes dades van acompanyades de valoracions dels periodistes, tant dels presentadors dels informatius com dels corresponsals enviats a les diferents ciutats: «la participació ha estat massiva», «no hi cabia ni una agulla», «les previsions s'han vist desbordades», «ha sobrepassat el recorregut previst dels organitzadors», «ha tornat a ser una manifestació multitudinària». En relació amb aquesta última frase també es menciona que la del 2016 és una manifestació d'èxit, però que anteriorment sempre havia estat així. A més, també es diu que per molt que existeixi una «batalla de xifres [...], les imatges parlen per si soles». Amb tot, els informatius magnifiquen i realcen la mobilització ciutadana.

5. Conclusions

Aquest apartat de cloenda serveix per subratllar els resultats més significatius en relació amb els objectius d'investigació i per detectar les fortaleses i debilitats de l'anàlisi. A més, els resultats poden ser comparats amb les investigacions que tenen com a objecte d'estudi les manifestacions sobiranistes o bé algun aspecte del pro-

cés sobiranista que s'ha presentat en l'apartat teòric. D'aquesta manera, es poden establir vincles per tal de fer propostes per a futures investigacions amb el mateix objecte d'estudi.

Tenint en compte l'anàlisi de l'enquadrament, una de les primeres conclusions que podem extreure'n és que és un mètode vàlid per analitzar esdeveniments del procés sobiranista. La proposta de cinc enquadraments de Semetko i Valkenburg (2000) —interès humà, conflicte, moralitat, atribució de responsabilitat i conseqüències econòmiques— encaixa amb la cobertura periodística que TV3 fa sobre la manifestació de l'11-S del 2016. Com s'ha vist, no tots els enquadraments hi apareixen, com és el cas del de moralitat o el de conseqüències econòmiques. En canvi, sí que ho fan i de forma freqüent els enquadraments d'atribució de responsabilitat, de conflicte i d'interès humà.

Que no hi surtin dos dels cinc enquadraments indica que no s'expliquen els motius econòmics que hi ha darrere la demanda sobiranista, o que tampoc no s'expliquen prescripcions socials específiques sobre com comportar-se (Semetko i Valkenburg, 2000). És per això que es proposa una futura anàlisi que compari la cobertura de manifestacions d'altres anys des del punt de vista dels enquadraments genèrics, per veure si n'apareixen d'altres que, en aquest cas, no han estat detectats. Aquests resultats coincideixen amb els de Gili (2014), que observa que els enquadraments que dominen són els de conflicte i responsabilitat perquè abunden els desacords i retrets i, per tant, hi té poca presència l'enquadrament de conseqüències econòmiques.

TV3 fa referència a la manifestació de l'11 de setembre de 2016 com una mobilització festiva, emotiva i reivindicativa, en cap cas com un acte amb connotacions negatives. En canvi, això sí que passa en els mitjans espanyols, que identifiquen la independència com un fet negatiu i la figura del llavors president Artur Mas com a màrtir (Xambó, Perales-García i Xicoy, 2014; Alonso-Muñoz, 2014). En el cas català s'opta per absentar aquelles figures antagonistes. És a dir, no es construeix un relat oposat a la independència perquè no hi apareixen veus contràries. Tot i això, és possible emfatitzar el conflicte entre el Govern català i el Govern espanyol a través de les declaracions del president de la Generalitat i d'altres representants del Govern català.

Els informatius opten per emfatitzar el rol del manifestant: apareixen força ciutadans explicant per què acudeixen a la manifestació i què esperen del Govern català. Les imatges reforcen el protagonisme dels assistents, atès que permeten donar cares visibles i això facilita la identificació amb l'espectador. Tot al contrari del que fan els mitjans de comunicació espanyols, que no ho tracten com un tema social, ja que donen interpretacions oposades del paper que hi tenen els ciutadans i realcen el protagonisme dels líders polítics (Castelló, 2015). TV3 no dona tanta rellevància a les reaccions dels polítics, però sí en el cas del president català i, en menor proporció, dels representants dels partits que són favorables a la secessió. Les veus contràries a l'independentisme es deixen en un segon pla. Un estudi de

«A PUNT». ANÀLISI DEL RELAT TELEVISIU DE TV3 SOBRE LA MOBILITZACIÓ CIUTADANA

l'evolució de la cobertura de les manifestacions permetria veure si això sempre ha estat així, tant des de la perspectiva dels mitjans catalans com dels espanyols, o si hi ha hagut variacions al llarg del temps.

Pel que fa a la importància mediàtica que els informatius donen a la manifestació, es pot dir que és menor en comparació amb altres anys. Durant els tres anys anteriors es dediquen més minuts a explicar la Diada Nacional de Catalunya i, de fet, hi ha una reducció quantitativa d'aquesta cobertura a mesura que avancen els anys: el 2013 és l'any en què la mobilització ocupa més minuts del *Telenotícies vespre* (33,73 %), mentre que el 2016 és el que n'ocupa menys (17,50 %). En tots els períodes analitzats, el dia 11 sí que és, pràcticament, un especial informatiu de la manifestació, però l'interès decau al cap de dos dies. Amb tot, l'anàlisi de la manifestació de l'11 de setembre de 2016 permet concloure que TV3 no posa el focus en l'enfrontament entre les parts implicades, com sí que passa en altres mitjans (O'Donnell i Castelló, 2011). Subratlla l'interès humà del conflicte i trasllada suggeriments de la ciutadania al camp polític, i a la inversa. ●

Notes

1 Adreça de correspondència: Gemma Palà. Departament de Comunicació, Universitat Pompeu Fabra. Carrer de Roc Boronat, 138. E-08018 Barcelona, UE.

2 Segons els últims informes del Baròmetre d'Opinió Pública (BOP) que elabora el Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat de Catalunya, el percentatge de població catalana que estaria a favor d'una Catalunya independent no ha baixat del 30% des del 2012. El primer quadrimestre del 2017 el percentatge és de 37,3 (CEO, 2017: 59). Els dossiers de premsa del BOP es poden consultar a: <http://ceo.gencat.cat/ceop/AppJava/pages/estudis/>.

3 El Parlament de Catalunya mostra de forma oberta i gratuïta les dades i els resultats electorals de la I a la X legislatures: <http://www.parlament.cat/web/composicio/resultats-electorals/index.html>.

4 Els casos de corrupció que se citen són l'anomenat *cas dels ERO d'Andalusia*, una presumpta xarxa de corrupció vinculada a la Junta d'Andalusia, on el PSOE governava, per haver atorgat prejubilacions suposadament fraudulentes, i el *cas Imelsa*, que té a veure amb la investigació d'una presumpta trama de corrupció de l'empresa Imelsa de València, que rebia ingressos per treballs que no es feien i així podia desviar comissions, de les quals també es beneficiava l'Ajuntament de València, governat pel PP.

Bibliografia

- ALBAREDA, J.; GIUIU, J. (2016). «Les relacions entre Catalunya i Espanya: passat i present (1714-2016). De la pèrdua de les institucions al sobiranisme». Diàlegs humanístics UPF 2016. Universitat Pompeu Fabra, Barcelona.
- ALONSO-MUÑOZ, L. (2014). «El tratamiento en la prensa del movimiento independentista en Cataluña». *Sphera Publica*, vol. 2, núm. 14, p. 104-126.
- ARA (2 febrer 2016). «Onze de Setembre del 2016, una Diada "diferent"?». Ara [en línia]. <http://www.ara.cat/politica/Onze-Setembre-Diada-diferent_0_1515448550.html> [Consulta: gener 2017].
- BARBIERI, N. (2012). «Why does cultural policy change? Policy discourse and policy subsystem: a case study of the evolution of cultural policy in Catalonia». *International Journal of Cultural Policy*, vol. 18, núm. 1, p. 13-30.
- BESALÚ, R. (2015). «La televisió». A: CIVIL, M.; CORBELLA, J. M.; SABATÉ, J. (ed.). *Informe de la comunicació a Catalunya 2013-2014*. Cerdanyola del Vallès: Institut de la Comunicació InCom-UAB, p. 155-174.
- CARDÚS, S. (2008). «Televisió i identitat nacional. Esplendor i declivi de la televisió autonòmica catalana». *Revista del Centre d'Estudis Jordi Pujol*, vol. 1, núm. 5, p. 36-52.
- CASTELLÓ, E. (2015). «Masking political engagement: television coverage of a mass demonstration in Barcelona». *Television & New Media*, vol. 16, núm. 6, p. 521-537.
- CASTELLÓ, E.; CAPDEVILA, A. (2013). «Defining pragmatic and symbolic frames: newspapers about the independence during the Scottish and Catalan elections». *Estudios sobre el Mensaje Periodístico*, vol. 19, núm. 2, p. 979-999.
- CENTRE D'ESTUDIS D'OPINIÓ (CEO) (2017). *Baròmetre d'Opinió Política* [en línia]. Barcelona: Generalitat de Catalunya.
- CONSELL AUDIOVISUAL DE CATALUNYA (CAC) (2001). *Informe relatiu al pluralisme informatiu dels mitjans públics de ràdio i televisió de Catalunya* [en línia]. <www.cac.cat/components/generic/file/download.jsp?idFichero=8365> [Consulta: novembre 2017].
- CORTIÑAS, S.; PONT, C. (2009). «Premsa diària i comunicació política. La percepció del projecte de reforma de l'Estatut de Catalunya en dotze diaris espanyols». *Anàlisi: Quaderns de Comunicació i Cultura*, vol. 1, núm. 38, p. 117-134.
- CRAMER, K. (2015). «Political power and civil counterpower: the complex dynamics of the Catalan independence movement». *Nationalism and Ethnic Politics*, vol. 21, núm. 1, p. 104-120.
- DE VREESE, C. H. (2005). «News framing: theory and typology». *Information Design Journal*, vol. 13, núm. 1, p. 51-62.
- ENTMAN, R. M. (1993). «Framing: toward clarification of a fractured paradigm». *Journal of Communication*, vol. 43, núm. 4, p. 51-58.
- GAMSON, W. A.; MODIGLIANI, A. (1989). «Media discourse and public opinion on nuclear power: a constructionist approach». *American Journal of Sociology*, vol. 95, núm. 1, p. 1-37.

«A PUNT». ANÀLISI DEL RELAT TELEVISIU DE TV3 SOBRE LA MOBILITZACIÓ CIUTADANA

- GIFREU, J. (2009). «TV3 i Catalunya Ràdio: 25 anys de servei al país». A: MORAGAS, M. de; FERNÁNDEZ, I.; ALMIRÓN, N.; BLASCO, J. J.; CORBELLA, J. M.; CIVIL, M.; GIBERT, O. (ed.). *Informe de la comunicació a Catalunya 2007-2008*. Cerdanyola del Vallès: Institut de la Comunicació InCom-UAB, p. 339-351.
- GILU, R. (2014). «El nacionalisme és això, un retorn a la tribu: legitimació i deslegitimació de la Via Catalana a la premsa diària a través de l'anàlisi de l'enquadrament i les estructures semionarratives». *Comunicació: Revista de Recerca i d'Anàlisi*, vol. 31, núm. 2, p. 93-113.
- GORP, B. van (2007). «The constructionist approach to framing: bringing culture back in». *Journal of Communication*, vol. 57, núm. 1, p. 60-78.
- JUST, S. N. (2009). «No place like home? The role of the media in the framing of Europe». *Journal of Language and Politics*, vol. 8, núm. 2, p. 244-268.
- KAISER, J.; KLEINEN-VON KÖNIGSLÖW, K. (2017). «The framing of the euro crisis in German and Spanish online news media between 2010 and 2014: does a common European public discourse emerge?». *Journal of Common Market Studies*, vol. 55, núm. 4, p. 798-814.
- LÓPEZ, J. (2011). «Del dret a l'autodeterminació al dret a decidir. Un possible canvi de paradigma en la reivindicació dels drets de les nacions sense estat». *Quaderns de Recerca*, vol. 1, núm. 4, p. 1-17.
- MARIN, E. (2012). «El servei públic audiovisual a Catalunya: amenaces i reptes». *Comunicació: Revista de Recerca i d'Anàlisi*, vol. 29, núm. 2, p. 9-25.
- MCCOMBS, M. (2004). *Setting the agenda: The mass media and public opinion*. Malden, MA: Blackwell.
- NACIÓ DIGITAL (26 juliol 2016). «Tot el que cal saber de la Diada Nacional 2016». *NacióDigital* [en línia]. <<http://www.naciódigital.cat/noticia/113021/tot/cal/saber/sobre/diada/onze/setembre/2016>> [Consulta: gener 2017].
- O'DONNELL, H.; CASTELLÓ, E. (2011). «Neighbourhood squabbles or claims of right? Narratives of conflict on Spanish and Catalan television». *Narrative Inquiry*, vol. 21, núm. 2, p. 191-212.
- PONT, C. (2016). «El món ens mira? Mites i realitats de la representació mediàtica del procés català a la premsa "nacional" i estrangera». A: CAPDEVILA, J.; LLADONOSA, M. (ed.). *Narracions mediàtiques del catalanisme: De l'Estatut del 1979 al procés sobiranista*. Barcelona: UOC, p. 37-62.
- SÁBADA, T. (2001). «Origen, aplicación y límites de la "teoría del encuadre" (framing) en comunicación». *Communication & Society*, vol. 14, núm. 2, p. 143-175.
- SÁNCHEZ, G. (2014). «El debate soberanista en la prensa española». *Cuadernos de Periodistas*, vol. 29, núm. 1, p. 74-89.
- SEGURA, C. (2013). «Comunicación política, asistencia social e imaginarios colectivos». A: MALPICA, J. N. (ed.). *Sociedad, desarrollo y movilidad en comunicación*. Mèxic: Universidad Autónoma de Tamaulipas, p. 234-240.
- SEMETKO, H. A.; VALKENBURG, P. M. (2000). «Framing European politics: a content analysis of press and television news». *Journal of Communication*, vol. 50, núm. 2, p. 93-109.
- SERRA, B. (2012). «L'Assemblea Nacional Catalana (ANC): moviment i política». *Anuari del conflicte Social*. Barcelona: Universitat de Barcelona.
- VLEIGENTHART, R.; ZOONEN, L. van (2011). «Power to the frame: bringing sociology back to frame analysis». *European Journal of Communication*, vol. 26, núm. 2, p. 101-115.
- WESSLER, H.; ADOLPHSEN, M. (2008). «Contra-flow from the Arab world? How Arab television coverage of the 2003 Iraq war was used and framed on Western international news channels». *Media, Culture & Society*, vol. 30, núm. 4, p. 439-461.
- XAMBÓ, R.; PERALES-GARCÍA, C.; XICOY, E. (2014). «La confrontació per l'opinió pública: els editorials dels diaris sobre la Diada de Catalunya de 2012». *Arxius de Ciències Socials*, vol. 1, núm. 30, p. 109-128.